

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Iran's M.

آئینه ایران

فرستنده: بهرام رحمانی

۲۷ جنوری ۲۰۱۸

رئوس راهکارهای «پلاتفرم دمکراتیک جنبش‌ها و خلق‌های ایران» و قطعنامه نخستین کنفرانس آن

پیام روشن و صریح خیزش اخیر استثمارشدگان، ستم‌دیدگان، سرکوب‌شدگان، رنج‌دیدگان، محرومان و گرسنگان و زنان در پیشاپیش همه جوانان جسور دختر و پسر بر علیه سانسور و اختناق، تهدید زندان، شکنجه و اعدام، وحشت و ترور و فقر و گرانی و بیکاری حکومت اسلامی در بیش از یک صد شهر کوچک و بزرگ کشور، این بود که باید جمهوری اسلامی برود. آن‌ها با تمام قدرت شعارهای طبقاتی خود را فریاد زدند: «نان، مسکن، آزادی»، «جمهوری اسلامی نمی‌خواهیم»، «زندانی سیاسی آزاد باید گردد»، و...

راهکار ما برای آینده جامعه ایران، طرح کنفدرالیسم دمکراتیک بر اساس پارادایم جامعه اکولوژیک، دمکراتیک مبتنی بر آزادی زن و مرد است، که هر یک از جنبش‌ها و خلق‌ها، از آزادی کامل برخوردار گردند و حق تعیین سرنوشت خود را مستقیماً به دست خویش رقم بزنند. همه شهروندان ساکن ایران، جدا از تعلقات ملیتی، جنسیتی، سیاسی و مذهبی، از حقوق یکسان و برابر برخوردار باشند. یعنی به‌جای تشکیل یک «دولت - ملت» می‌توان به برساخت ملت دمکراتیک با تنوع فرهنگ‌ها و زبان‌های گوناگون در این سرزمین مشترک پرداخت.

بدین ترتیب، تمام خلق‌های ایران هم به حقوق ملی - دمکراتیک و حق تعیین سرنوشت خود خواهند رسید و هم با ایجاد اتحاد دمکراتیک و داوطلبانه مانع گسست این خلق‌ها که دارای روابط تاریخی مشترک و طولانی هستند خواهد شد. بدیهی است، اگر این خواست برحق محقق نگردد، خلق‌های تحت ستم داخل جغرافیای ایران اعم از آذری، بلوچ، عرب، کرد، فارس، ترکمن، لر و ... این حق را خواهند داشت که آلت‌رناتیوهای دیگر را تا سطح گسستن و ایجاد ملت - دمکراتیک خود برگزینند.

در حاکمیت چهل ساله جمهوری اسلامی، در نتیجه سیاست‌های سرکوب‌گرانه و غیرانسانی، اختلاس‌های دولتی و تبعیض‌های طبقاتی، گرسنگی، بیکاری و فقر روزبه‌روز افزایش یافته است. در این چهار دهه در ایران آپارتاید جنسی برقرار بوده و زنان به‌طور سیستماتیک سرکوب شده‌اند. محیط زیست به شدت آسیب دیده است. آسیب‌های اجتماعی کمرشکن شده است. بیکاری به رقم ده تا دوازده میلیونی رسیده است. در این حکومت، آزادی بیان، اندیشه، قلم و

تشکل، اعتراض و اعتصاب ممنوع است. بدون تردید می‌توان به موارد زیادی اشاره کرد که به وضوح دلالت بر سیاست سرکوبگرانه و تبهکارانه و غیر دموکراتیک جمهوری اسلامی دارد.

بدون تردید جمهوری اسلامی ایران، با این پیش زمینه‌ها و ساختار کنونی که همه راه‌ها باید به راس حکومت و منافع ایدئولوژیک مذهبی، اقتصادی، سیاسی و فرهنگی آن منتهی شود و با اعمال ارتجاعی خود انواع سرکوب و فشارها را بر جنبش‌ها و خلق‌ها و اقشار مختلف و محروم ایران تحمیل می‌کند، به هیچ‌وجه از ظرفیت اصلاح و تبعیت از نظامی دموکراتیک برخوردار نمی‌باشد، بدین ترتیب مبارزه قاطع و پایدار برای گذار از تمامیت این رژیم، نیاز عاجل و مبرم مردم ایران است.

به باور ما، آلترناتیو مناسب امروزی برای خاورمیانه و همچنین ایران، کنفدرالیسم دموکراتیک کمون‌های خودگردان است که بر اساس زیر سازمان مئیابند:

۱- همه شهروندان جامعه در چهارچوب شهروندی آزاد با بر خورنداری از حقوق فردی و جمعی خود بدون توجه به جنسیت، ملیت، افکار سیاسی و باورهای مذهبی و با در نظر گرفتن اصول دموکراتیک از حقوق یکسان و برابری برخوردارند.

۲- زنان در همه قلمروهای اقتصادی، اجتماعی، سیاسی، حقوقی، نظامی و شخصی با مردان برابر بوده و پنجاه درصد مدیریت تمامی این‌گونه نهادها و در همه سطوح محلی تا سراسری را زنان تشکیل خواهند داد، همچنین زنان با توجه به نیازهای ویژه خود از حق تشکیل نهادها و سازماندهی مناسب برخوردار خواهند بود.

۳- هیچ گروهی بر گروه دیگر و هیچ زبانی بر زبان دیگر و هیچ مذهب و باوری بر مذهب و باور دیگر برتری و امتیاز ندارد و همه در تبلیغ باورهای خود با رعایت اصول دموکراتیک آزادند. زبان‌های فارسی، آذری، کردی، عربی، بلوچی و سایر زبان‌های دیگر خلق‌های ایران همگی زبان‌های رسمی بوده و حق آموزش به زبان مادری و استفاده از آن در همه زمینه‌ها در قانون باید ملحوظ شود.

۴- پذیرش یا رد بی‌قید و شرط مذهب آزاد است. مذهب از دستگاه قضائی و آموزش و پرورش باید جدا باشد. هر نوع اجبار جسمی و روحی برای پذیرش هرگونه مذهبی پذیرفته نخواهد بود. کودکان و نوجوانان باید از هر نوع تعرض مادی و معنوی مذاهب و نهادهای مذهبی مصون باشند.

۵- همه اقشار و گروه‌های مردمی مجازند تشکل‌های سیاسی، اجتماعی، صنفی و فرهنگی خود را به وجود بیاورند.

۶- همه آزادند که در مجامع عمومی شوراها، مجالس و دیگر نهادهای دموکراتیک در کلیه سطوح، در روستا و شهر و استان، عضو، کاندید کنند و انتخاب شوند و دارای مسئولیت‌های مختلف باشند. همه قوانین و همه امور محلی نخست در کمون‌ها، مجالس، شوراها و مجامع عمومی محلی مورد بحث، بررسی و تصویب قرار گرفته و اجرائی خواهند شد. امور فرا محلی هم در شوراها و مجالس محلی مورد بررسی قرار گرفته و سپس برای تصمیم‌گیری نهائی به شورا و مجالس شهری ارجاع می‌شوند. در شورا و مجالس شهری امور مربوط به شهر مورد بررسی و تصمیم‌گیری قرار گرفته و موجبات اجرائی آن تصمیمات مشخص می‌شوند. شورا و مجالس شهری امور فراشهری را مورد بررسی قرار داده و پیشنهادات خود را به شورا و مجلس سراسری ارسال می‌کند. این شورا و مجالس اختیار تصمیم‌گیری در امور سراسری را داشته و مسئولیت برنامه‌ریزی برای اجرا کردن تصمیمات شوراها را در سطح سراسری بر عهده دارد.

۷- دموکراسی مستقیم، امری اساسی خواهد بود. روش دموکراسی مستقیم در مقابل آلترناتیو قدرت‌سپاری چهار سال یکبار به نمایندگان در دموکراسی‌های پارلمانی است.

۸- نیروهای مدافع مردم تشکیل داده خواهند شد. شهروندانی که داوطلب شرکت در این نیروها می‌شوند علاوه بر آموزش‌های نظامی، امنیتی و دفاعی، آموزش‌هایی نیز در عرصه‌هایی چون حمایت از مبارزات بر حق و عادلانه مردم، برابری زن و مرد، رعایت حقوق کودک، برخورد انسانی با خاطیان، حفاظت از محیط زیست و غیره می‌بینند. انترناسیونالیسم و صلح‌طلبی از ارکان این نیروهای شورائی نظامی خواهند بود.

۹- استثمار انسان توسط انسان ظالمانه و ریشه همه مصائب اجتماعی، طبقاتی و زیست محیطی است. کار باید به فعالیت داوطلبانه و خلاق انسان تبدیل شود. ارزش کار نباید صرفاً یک ارزش مادی و دستمزدی تلقی شود بلکه ارزش کار دارای ابعاد معنوی نیز می‌باشد، همه انسان‌ها برای استفاده از نعمات مادی و معنوی موجود در جامعه دارای حق برابر خواهند بود.

۱۰- اشتغال کودکان تا ۱۸ سالگی باید ممنوع اعلام شود و کودکان باید از تحصیل و بهداشت رایگان برخوردار باشند.

۱۱- پناهندگانی که وارد مناطق کمون خودمدریتی دموکراتیک می‌شوند از همه حقوق سیاسی، انسانی و فرهنگی، همانند همه شهروندان این منطقه، برخوردار می‌گردند.

۱۲- جامعه دموکراتیک، موظف است یک زندگی شاد، و ایمن را برای همه سالمندان مهیا کند.

۱۳- مجازات اعدام و حبس ابد یا هر نوع مجازات، متضمن تعرض به جسم افراد تحت هر شرایطی ممنوع است.

۱۴- دیدگاه اکولوژیک و زیست محیط و حفاظت از آن، جزء وظایف همه شهروندان است و در این مورد آموزش‌های لازم در برنامه‌های آموزشی و پرورشی گنجانده شده و پیگیرانه دنبال می‌گردد.

۱۵- در جامعه دموکراتیک طبق اصول دموکراتیک اعتراض و اعتصاب به‌شکل فردی یا جمعی حق بی‌قید و شرط همه شهروندان است. هر فرد و جمعی مجاز است هر حزب، تشکل، یا سندیکائی را ایجاد کند و یا به چنین نهادهائی بپیوندد.

۱۶- اساس روابط دیپلماتیک نه رقابت و تحمیل، بلکه برابری و دوستی باید باشد. روابط دیپلماتیک علنی بوده و همه شهروندان در جریان نتایج آن قرار خواهند گرفت.

۱۷- در جامعه دموکراتیک، باید آزادی بیان، اندیشه، قلم و تشکل برای همه شهروندان تأمین و تضمین شود.

با توجه به خیزش‌های همگانی اخیر در ایران و برجستگی آشکار مطالبات اقتصادی مزدگیران و بازنشستگان، این پلاتفرم خواستار آن است که کنفدرالیسم دموکراتیک آینده در ایران با بازپس‌گیری همه سرمایه‌های موسسات مذهبی، مانند آستان قدس رضوی، سرمایه‌های متعلق به سپاه پاسداران و بسیج، و همچنین همه سرمایه‌های کلان و انتقال آن‌ها به مالکیت عمومی شهروندان؛ تحقق نقش‌مند و هر چه سریع‌تر مطالبات زیر را تضمین کند:

۱- اجرای فوری برابری دستمزد یا حقوق زنان و مردان.

۲- تأمین رایگان آموزش و پرورش از سن مهد کودک تا تحصیلات عالی.

۳- تأمین یک زندگی انسانی برای بی‌کاران.

۴- تأمین مسکن مناسب، با استانداردهای امروزی برای همه آحاد جامعه.

۵- تأمین و بهبود کامل امکانات رایگان خدمات بهداشتی و درمانی برای همگان.

۶- تأمین رایگان یک زندگی انسانی برای افراد سالمند و ناتوان.

پلاتفرم دموکراتیک جنبش‌ها و خلق‌های ایران همه جنبش‌های ملی دموکراتیک خلق‌های ایران، نیروهای چپ، سوسیالیست، کارگری، سکولار، آناشویست، آزادی‌خواه و عدالت‌جو را در ایران، منطقه و در سطح جهانی به مبارزه فعال و متحد بر علیه جمهوری اسلامی دعوت می‌کند.

پلاتفرم دموکراتیک جنبش‌ها و خلق‌های ایران، صریحا اعلام می‌کند که کنفدرالیسم دموکراتیک، حقوق جهان‌شمول انسان را حقوق مسلم شهروندان می‌داند و با سرنگونی جمهوری اسلامی و تغییر حاکمیت کنونی ایران، همه این حقوق را به‌عنوان مبنای قوانین جامعه قرار خواهد داد.

پلاتفرم دموکراتیک جنبش‌ها و خلق‌های ایران، از همه خلق‌های ایران و مردم آزاده و برابری‌طلب، سازمان‌ها و احزاب سیاسی مردمی، تشکل‌های توده‌ای، کارگری و فعالین سیاسی، اجتماعی و فرهنگی دعوت به همکاری و پیوستن به این پلاتفرم می‌کند.

جنوری ۲۰۱۸

قطعنامه پایانی کنفرانس (پلاتفرم دموکراتیک جنبش‌ها و خلق‌های ایران)

بروکسل - اتحادیه اروپا

ما در جهانی زندگی می‌کنیم که استثمار انسان توسط انسان، اعمال ستم و تبعیض گسترده بر زنان، تخریب زیست محیطی کره زمین برای همه موجودات آن به امری روزانه تبدیل شده است. جنگ، بیکاری، بردگی، به کار گماردن کودکان، تن فروشی، رقابت و کاهش سطح زندگی مزدبگیران، روال عادی زندگی در جهان و به‌خصوص در خاورمیانه و ایران شده است. تمام دولت‌های موجود در جهان و به ویژه خاورمیانه در ایجاد این وضعیت بدرجات مختلف سهیم، و ذینفع هستند. این دولت‌ها هر نام و نشانی که داشته باشند در واقع دولت‌های استثمارگر هستند.

طی چند دهه اخیر، از یکسو اقدامات بعضی از نیروهای جهانی برای ترسیم خاورمیانه‌ای نو و منطبق با منافع سیاسی و اقتصادی خود در منطقه و از سوی دیگر اصرار بر حفظ موقعیت خود از سوی دولت‌ملت‌های مستبد و تمامیت‌خواه منطقه از جمله جمهوری اسلامی ایران منطقه را به آشوب کشیده است و مصیبت‌ها و ویرانگری‌های مضاعفی را بر خلق‌های منطقه تحمیل کرده است. در این گیر و دار خلق‌ها و جنبش‌های دموکراتیک آن‌ها تلاش‌هایی را که برای تأمین منافع خلقی انجام داده‌اند ولی متأسفانه به دلیل نارسائی‌های عملی و برنامه‌ریزی‌های تاکتیک و استراتژی تاکنون نتوانسته‌اند راه به جایی ببرند و به دلیل برخوردهای مستبدانه در کوتاه مدت به انحراف و شکست کشیده شده‌اند و لذا زمینه برای یغماگری و سرکوب نیروهای مردمی، هموار گشته است.

همچنین بهار عربی در کشورهای عربی و اعتراضات مردم در ایران در سال ۲۰۰۹ تحولاتی را از سر گذراندند و تجارب تلخ و آموزنده‌ای را کسب کردند. این جنبش‌ها به این دلیل مطالبات اصلی، صریح و سراسری نداشته‌اند با بن‌بست روبرو شده‌اند، این هم ما را ناچار می‌گرداند که به جستجوی راهکارهای واقع‌بینانه و عملی بپردازیم. تجربه موفق و تا کنونی کنفدرالیسم دموکراتیک در شمال سوریه (روژآوا) نشان می‌دهد که راه ممکن و آترناتیو عملی دیگری هم وجود دارد، آترناتیو امروز برای خاورمیانه و بالخصوص ایران می‌تواند با کنفدرالیسم دموکراتیک، ملت دموکراتیک و خود مدیریتی دموکراتیک در کمون‌های خود گردان با توجه با خصوصیات اتنیک، فرهنگی و اجتماعی هر منطقه به سازماندهی بپردازد.

همان‌طور که همه به درستی می‌دانیم، ایران سرزمینی است با خلق‌های متعدد و جغرافیای متنوع، از این‌رو، در چهارچوب طرح کنفدرالیسم دموکراتیک هر یک از این خلق‌ها، از حق تعیین سرنوشت خویش، با تشکیل ملت دموکراتیک

و با ایجاد خود مدیریتی دموکراتیک به منظور حق تعیین سرنوشت در مقیاس محلی و سراسری برخوردار است. یعنی به جای تشکیل یک «دولت - ملت» می‌توان به بر ساخت ملت دموکراتیک با تنوع فرهنگ‌ها و زبان‌های گوناگون در این سرزمین مشترک پرداخت. یعنی جامعه ایران متشکل از تمام خلق‌ها در سرزمینی مشترک با اتحاد داوطلبانه و با حقوق برابر در چهار چوب ترسیم قوانین و مقررات دموکراتیک است و از این رهگذر می‌توانند در کنار هم به همزیستی مسالمت‌آمیزی دست یابند. بدین ترتیب تمام خلق‌های ایران هم به حقوق ملی - دموکراتیک و حق تعیین سرنوشت خود خواهند رسید و هم با ایجاد اتحاد دموکراتیک و داوطلبانه مانع گسست این خلق‌ها که دارای روابط تاریخی مشترک و طولانی هستند خواهند شد. بدیهی است، اگر این خواست برحق محقق نگردد، خلق‌های تحت ستم داخل جغرافیای ایران اعم از آذری، بلوچ، عرب، کرد، فارس، ترکمن، لر و ... این حق را خواهند داشت که آلت‌رناتیوهای دیگر را تا سطح گسستن و ایجاد ملت - دموکراتیک خود برگزینند.

بر کسی پوشیده نیست که سیاست آسمیلاسیون و استحاله ارزش‌های فرهنگی خلق‌ها و بنیادهای هویتی ایران، روز بروز عمیق‌تر می‌گردد. زنان در زیر لوای قوانین شریعتی و مردسالارانه جمهوری اسلامی بیش‌ترین سرکوب و ظلم را متحمل شده‌اند؛ کودکان، جوانان، دانشجویان و کارگران روزبه‌روز بیش‌تر مورد تعرض و سرکوب سیاست‌های ارتجاعی جمهوری اسلامی قرار گرفته‌اند، به‌طور کلی ایران به پرچمدار نقض حقوق بشر تبدیل شده است. زندان، شکنجه و اعدام مخالفین به امری روزمره تبدیل گشته است. در نتیجه اختلاس‌های دولتی و تبعیض‌های طبقاتی، گرسنگی، بیکاری و فقر روزبه‌روز افزایش یافته است. در نتیجه سیاست‌های سرکوبگرانه و توتالیترانیستی جمهوری اسلامی هر روز بیش‌تر از پیش عرصه بر دگر اندیشان و مخالفان سیاست‌های جمهوری اسلامی تنگ شده است. بدون تردید می‌توان به موارد زیادی اشاره کرد که به وضوح دلالت بر سیاست سرکوبگرانه و غیر دموکراتیک جمهوری اسلامی دارد. آنچه که همچنان در شرایط کنونی و با توجه به تحولاتی که در سطح جامعه در جریان است موجب نگرانی می‌شود، سکوت بسیاری از نهادهای بین‌المللی در برابر این سرکوبگری‌ها است.

با توجه به برگزاری کنفرانس ما در پارلمان اتحادیه اروپا، ذیلاً به نکاتی در قبال مواضع دولت‌های عضو اتحادیه اروپا با جمهوری اسلامی اشاره می‌کنیم:

۱- اتحادیه اروپا در برابر سیاست‌های زن‌ستیزانه، نقض حقوق بشر و اعمال زندان، شکنجه و اعدام از سوی جمهوری اسلامی موضعی جدی اتخاذ نکرده و در خصوص این برخوردهای غیرانسانی آن را به‌طور صریح محکوم نمی‌کند و تنها به منافع و روابط اقتصادی خویش می‌اندیشد.

۲- اتحادیه اروپا در برابر بی‌عدالتی‌های سیاست‌های غیرانسانی جمهوری اسلامی در قبال کودکان و جوانان و گسترش و افزایش بی‌عدالتی‌های اجتماعی که موجب افزایش فقر و فشار مضاعف بر طبقات پائینی جامعه ایران می‌شود کاملاً بی‌تفاوت است.

۳- کنفرانس پلاتفرم دموکراتیک جنبش‌ها و خلق‌های ایران مصراً خواستار آزادی سریع و بی‌قید و شرط همه زندانیان سیاسی ایران و خاورمیانه از جمله آزادی رفیق عبدالله اوجالان است که از دو سال پیش تاکنون اطلاعی از وضعیت او در دست نیست.

۴- کنفرانس پلاتفرم دموکراتیک جنبش‌ها و خلق‌های ایران بدین وسیله حمایت کامل خود را از کلیه جنبش‌های کارگری، دانشجویی، زنان و فعالیت‌های محیط زیستی اعلام می‌دارد.

۵- کنفرانس پلاتفرم دموکراتیک جنبش‌ها و خلق‌های ایران ضمن تاکید و حمایت کامل از ظرفیت و توانمندی جنبش‌ها و خیزش‌های مردمی در ایران، هر گونه مداخله سیاسی، اقتصادی و نظامی در امور ایران را قویا محکوم می‌کند و امید بستن به اصلاحات حکومت اسلامی را مردود می‌داند.

پلاتفرم دموکراتیک جنبش‌ها و خلق‌های ایران، از همه خلق‌های ایران و مردم آزاده و برابری‌طلب، سازمان‌ها و احزاب سیاسی مردمی، تشکل‌های توده‌ای، کارگری و فعالین سیاسی، اجتماعی و فرهنگی جهان انتظار دارد که از جنبش جدید مردم ایران در رسیدن به يك جامعه آزاد ، برابر و دموکراتیک حمایت کنند.

۱۱ ژانویه ۲۰۱۸

هماهنگ‌کنندگان:

*بهرام رحمانی

امیل آدرس: bahram.rehmani@gmail.com

شماره تلفون: ۰۰۴۶-۷۰۷۴۷۴۳۳۶

*اهون چیاکو

امیل آدرس: ehwen.chiyako@gmail.com

شماره تلفون: ۰۰۴۶-۷۳۷۲۴۵۸۵۷

امیل آدرس پلاتفرم: pdjkh.i@gmail.com